

Uyanış

Kendi kendine uyandı. Onu uyandıracak bir şey yaptığımı, bir şey düşündüğümü sanmıyorum. Sertliğini hissedince ayağa kalktım. Odamda yalnızdım. İlk defa başıma geliyordu fakat başıma gelenin ne olduğunu belli belirsiz biliyordum. Pantolonumu indireceğimi ve ona bakacağımı, hatta dokunacağımı da biliyordum; ne var ki harekete geçmeye cesaret edemiyordum. Sanki ben değil de bir başkası az sonra bunları yapacaktı ve o kişinin olacakları başlatmasından çok korkuyordum. Gözlerimi yumdum. Sımsıkı. Gerçekleşecek felaketi tüm ayrıntılarıyla sezen, olacakları düzeltmek için ileri atılamadığı gibi, kurtulmak için de kaçamayan birinin caresizliğiyle...

Gözlerimi açtığımda pantolonumu ayaklarımda buldum, çüküm elimdeydi. Sünnetsizdim, bu yüzden ona “çük” diyorum. Bu sözcüğün küçültücü havasını sünnetsizliğimden ötürü kendimi küçümsediğim o döneme uygun buluyorum. Yaşıtlarımın hemen hepsi çoktan sünnet olmuştu; sadece onların karşısında değildi ezikliğim, yeni yeni duymaya başladığım cinsel heyecanları sünnet olarak benden önce erkekliğe adım atmış fakat her nasılsa benim çocuk bedenime hapsolmuş bir yabancıya ait sayıyor ve o yabancıdan da utanıyordum. Onunla karşılaşmamak için arzularımın sokaklarına girmemeye özen gösteriyordum.

Kendisini örten kılıfı öfkeyle yırtarak –gerçekten de bir yırtılma acısı duydum– karşıma dikilince diz çöktüm. Diz çöktüm, çünkü tebdili kıyafet gezen bir hükümdardı o, kimin efendi olduğunu bilmeden sürüp gittiğim hayat karşısında yeterince sabretmiş ve sonunda dayanamayarak bana haddimi bildirmek üzere üstündeki çuldan sıyrılmıştı. Onu görür görmez anlamıştım şimdiye dek arzularımdan kaçmakla yaptığım hatayı. Tereddütsüz emrine girdim hemen, fakat endişeliydim; onun nüfuzu altında bulunmaktan kaynaklanan bir rahatsızlık değildi bu, huzurunda cahilliğimden dolayı bir saygısızlık etmekten, bir kusurumun sırtımasından çekiniyordum, yoksa tüm gerilimine rağmen bu karşılaşmadan memnundum

Titriyordum. Titremelerimi denetlemeye çalışmıyor, hatta ona nasıl kul köle olduğumu göstermenin başka bir yolunu bulamadığım için biraz da abartıyordum. Ancak o bana kayıtsız kalarak, ortaya çıkışındaki şiddetin aksine sezdirmeden geri çekildi. Kulluğumdan hoşnut kalmadığını, beni kendisine asker ya da köle olarak seçmeye değer görmediğini, beceriksizliğim yüzünden gittiğini düşünmek istemiyor fakat düşünüyordum. Yıkılmışım.

Birkaç hafta sonra, ancak yenilğimden duyduğum utanç geçince onunla yeniden karşılaşmanın bir yolunu aramaya koyuldum. O ilk ânı düşünüyor, onu karşıma çıkaran şeyin ne olabileceğini hafızamı yoklayarak araştırıyor, kendimce türlü deneylere girişiyordum. Yanıtın kafamın içinde olduğuna emindim. Kafam defalarca açılıp karıştırılmış, içi tekrar tekrar boşaltılıp doldurulmuş bir çekmecenin huzursuzluğuyla hep hafif aralık duruyordu.

Aradığım yanıtı bulamasam da, onunla yeniden karşılaştım. Gerçi buna bir karşılaşma demek doğru mu emin değilim, çünkü ona hiç bakmadım, bakamadım. Yalnız bu kez onu çağıran şeyin ne olduğunu biliyordum: öğretmenimizin topuklu ayakkabılarının sesine gelmişti. Emrini yerine getirerek onu sınıfta dışarı çıkarmazdım, belki geri çekilir ümidiyle kulaklarımı tıkamak istedim fakat kendisini dış dünyadan ayıran kapıyı öyle bir zorladı ki ellerimi kasıklarımaya götürmek zorunda kaldım. Avuçlarımın içinde zonkluyordu. Bedenim tek bir noktada yoğunlaşarak sonsuz ağırlaştı. Ruhum buharlaşarak terk ettiği bu kütlemin devinimlerine hiçbir şekilde karşı koyamazdı.

Gözlerim öğretmenimizin ayakkabılarına kilitli, felaketimi bekliyordum. Sıra arkadaşım bana bakıp kıkırdayınca öğretmenimiz bendeki tuhaflığı sezerek sert adımlarla yanıma geldi. Göğsümü sıraya dayayarak kasıklarımından ayıramadığım ellerimi gizlemeye çalıştım. “Ne saklıyorsun sen?!” diye çıkışarak bir an önce açılmasını istediği bir kapıyı tıklatır gibi sertçe şakağıma vurmaya başladı. Başımdaki sarsıntı çok hoşuma gitmiş, kendimden geçmişim. Efendim sanki öğretmenimizin bedenine girmişti ve bana onun gözlerinden bakarak hükmediyordu. (Ah o çatık kaşlar!) Kulağımdan çekerek beni ayağa kaldırdı. Ellerim hâlâ kasıklarımdaydı. Bütün sınıf hep bir ağızdan “Çişi gelmiş!” diyerek kahkahaya boğuldu. Zira bir beşinci sınıf öğrencisinin derste çişi gelmez, gelse de böyle aptalca kıvrılmaz, teneffüsü beklerdi.